

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3111/2019
03.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића, Божицара Вујичића, Бисерке Живановић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., коју заступа пуномоћник Ружица Филиповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Лесковцу, ради исплате новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 3011/18 од 15.01.2019. године, у седници одржаној 03.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 3011/18 од 15.01.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 3011/18 од 15.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1 260/18 од 11.05.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужилци исплати, на име новчаног обештећења за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Врању И 1458/09 и то: на име разлике зараде закључно са обрачунским месецом децембром 2003. године у износу од 57.756,54 динара, са законском затезном каматом почев од 01.01.2009. године па до коначне исплате, на име трошкова парничног поступка износ од 16.101,00 динар са законском затезном каматом почев од 04.02.2009. године па до коначне исплате, на име трошкова извршења по извршном решењу износ од 7.810,00 динара. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име накнаде трошкова парничног поступка плати износ од 13.500,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 3011/18 од 15.01.2019. године, ставом првим изреке, жалба тужене је одбијена као неоснована, а првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужилце и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се ревизијом не би могла побијати, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиље за накнаду материјалне штете због повреде права на суђење у разумном року. Одлуку о тужбеном захтеву судови су донели уз изражен правни став који не одступа од примене права у одлукама Врховног касационог суда у предметима са захтевом као у овој правној ствари, при чему треба имати у виду да је одлука Врховног касационог суда Рж-г 1071/15 од 16.09.2015. године, на коју се позива подносилац ревизије, донета у поступку за заштиту права на суђење у разумном року, применом члана 8а и 8б Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 116/08... 101/13), а у конкретном случају се ради о поступку за накнаду материјалне штете због утврђене повреде права на суђење у разумном року, у ком се примењују правила из Закона о заштити права на суђење у разумном року и, на основу члана 31. став 2. тог закона, правила Закона о облигационим односима, због чега се не може говорити о неуједначеној судској пракси.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да су спорови мале вредности они у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Такође, одредбом члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 5/15) прописано је да ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете у овој правној ствари поднета је 06.03.2018. године, а побијана вредност предмета спора је 57.756,54 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност не прелази динарску противвредност 3.000 евра, то је ревизија тужене недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП у вези са чланом 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић